

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 242/07-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. júla 2008 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudcov Milana Ľalíka a Marianny Mochnáčovej prerokoval sťažnosť P. K. a M. K., obaja bytom B., zastúpených advokátom JUDr. A. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 125/2006 z 28. mája 2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. K. a M. K. vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 125/2006 z 28. mája 2007 porušené bolo.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 125/2006 z 28. mája 2007 a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia P. K. a M. K. v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet ich právneho zástupcu advokáta JUDr. A. Š. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 242/07-11 z 22. novembra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť P. K. a M. K. (ďalej len „sťažovatelia“) z 25. septembra 2007, ktorou namietali porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 125/2006 z 28. mája 2007.

2. Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval právneho zástupcu sťažovateľov a predsedu najvyššieho súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu najvyššieho súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril k obsahu sťažnosti.

3. Podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže tak sťažovatelia podaním z 3. apríla 2008, ako aj najvyšší súd vo vyjadrení z 10. marca 2008 vyslovili súhlas s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení účastníkov konania nachádzajúcich sa v spise.

4. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa návrhom na začatie konania domáhali na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) nahradenia chýbajúceho prejavu vôle odporkyne ako predávajúcej na kúpnej zmluve, ktorej predmetom bol prevod bytu a príslušenstva v prospech sťažovateľov ako kupujúcich do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Právo na uzavretie kúpnej zmluvy vyvodzovali zo Zmluvy o zmluve budúcej uzatvorenej 26. marca 1996 medzi sťažovateľmi a odporkyňou. Okresný súd rozsudkom z 2. februára 2005 žalobnému návrhu vyhovel v celom rozsahu.

5. Odporkyňa podala proti tomuto rozsudku odvolanie a Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 15. februára 2006 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu zamietol s odôvodnením, že Zmluva o zmluve budúcej je neplatná pre absenciu záväzku predávajúcej (odporkyne) predmet kúpy (byt a príslušenstvo) odovzdať a kupujúcich (sťažovateľov) predmet zmluvy prevziať.

6. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) najvyššiemu súdu. Najvyšší súd sa v rozsudku o zamietnutí dovolania stotožnil so závermi krajského súdu týkajúcimi sa absencie prejavu vôle účastníkov odovzdať a prevziať predmet kúpy v Zmluve o zmluve budúcej.

7. Sťažovatelia sa domnievajú, že napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu boli porušené označené práva, argumentujúc:

„Rozhodnutím súdu sa zmluva nenahradzuje, resp. neuzaviera, žalovanému (odporcovi) sa len ukladá, aby urobil prejav vôle, ktorý k jej uzavretiu smeruje. Tento rozdiel medzi výrokom o povinnosti vyhlásiť vôľu a rozhodnutím, ktorým súd obsah zmluvy autoritatívne stanoví, je potrebné osobitne rešpektovať pri formuláciách žalovaných petitov a súdnych výrokov u žalôb, ktoré sa opierajú o zmluvu o uzavretí zmluvy budúcej (pactum de contrahendo)...

Podstatnými náležitosťami zmluvy o budúcej zmluve sú podľa celej doterajšej judikatúry len: písomná forma, určenie jej podstatných náležitosti ohľadne zmluvy, ktorá

má byť uzavretá - pri kúpnej zmluve je to len predmet a cena a naostatok doba, do ktorej má byť táto zmluva uzavretá – to všetko predmetná zmluva mala. ...

Najvyšší súd uvedenú dvojfázovitosť mechanizmu, smerujúceho k budúcej zmluve vôbec nerozlišoval a dokonca ju stotožňoval v jednu zmluvu – dohodu o budúcej zmluve – ktorá sa mala stať perfektnou až právoplatným rozsudkom. V dôsledku uvedeného svojvoľne a arbitrárne uzavrel, že už v zmluve o budúcej zmluve mal byť prejav vôle ako predávajúceho, tak aj kupujúceho odovzdať a prevziať predmet zmluvy a to pod doložkou jej neplatnosti, pretože neuviedol pod ktorú alineu § 39 OZ podriadil tento svoj názor, čo robí jeho rozsudok nepreskúmateľným. Rovnako pre nedostatok dôvodov je nepreskúmateľný rozsudok aj v časti, ktorou sťažovatelia namietali tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, vo vzťahu ku konaniu odvolacieho súdu, ktorý preskúmal rozsudok okresného súdu nad rozsah a dôvody odvolania, pretože len stručne uviedol, že postup bol správny, hoci to tak nie je a ani nemôže byť, pretože podľa § 206 a 212 OSP je súd viazaný rozsahom a obsahom odvolania.“

8. Predseda najvyššieho súdu v liste sp. zn. KP 8/08-28 z 10. marca 2008 uviedol, že najvyšší súd vychádzal z právneho názoru, že „pre platnosť zmluvy o budúcej zmluve sa vyžaduje, aby bola uzavretá písomne, aby v nej bola uvedená doba, dokedy zmluvné strany budúcu zmluvu uzavrú, ako aj uvedenie podstatných náležitosti tej zmluvy, ktorá je predmetom zmluvy o budúcej zmluve. Keďže predmetom zmluvy o budúcej zmluve mala byť kúpna zmluva poukázal na § 588 Obč. zákonníka, podľa ktorého je pre vznik tohto dvojstranného právneho úkonu potrebný zhodný prejav vôle (konsenz) zmluvných strán, teda akceptácia návrhu (oferty) obsahujúcej podstatné náležitosti zmluvy. ...“

Ďalej predseda najvyššieho súdu uviedol:

„Zmluvy o prevode nehnuteľností musia mať písomnú formu a prejavy účastníkov musia byť na tej istej listine (§46 ods. 1, 2 Obč. zákonníka) uvedeného zákonného ustanovenia. Z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú kúpnu cenu (§ 588 Obč. zákonníka). Na vznik kúpnej zmluvy teda treba zhodný prejav vôle predávajúceho a kupujúceho o predmete kúpy, jeho cene a predávajúci musí

mať vôľu predmet kúpy predať a kupujúci musí mať vôľu tento predmet prevodu kúpiť. Tento prejav nemôže byť urobený mlčky, nemôže byť nahradený ani tým, že k odovzdaniu a prevzatiu predmetu kúpy došlo už pri podpise zmluvy o budúcej zmluve. Absenciu vôle kupujúcich nemožno odstrániť ani pomocou výkladu, prostredníctvom interpretačného ustanovenia § 35 ods. 2 Obč. zákonníka. ...“

Najvyšší súd považuje svoje rozhodnutie za riadne odôvodnené a konštatuje, že sa vysporiadal v celosti s námietkou týkajúcou sa chyby spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci, a preto navrhuje, aby ústavný súd tejto sťažnosti nevyhovel.

9. Ústavný súd po podrobnom posúdení obsahu podaní, podaných vyjadrení a dôkazov obsiahnutých v spise a po tom, ako zbral na vedomie vyjadrenia účastníkov konania, že súhlasia s tým, aby bolo rozhodnuté bez ďalšieho pojednávania, dospel k záveru, že sťažnosť je dôvodná.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

11. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predstavuje súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Nie je však súčasťou všeobecných súdov, ktorým preto ani nie je inštančne nadriadený. Úlohou ústavného súdu je kontrola rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, avšak len za situácie, keď svojimi rozhodnutiami zasahujú do ústavne zaručených základných práv a slobôd jednotlivca. To znamená, že ústavný súd nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade, keď dochádza k porušeniu bežnej zákonnosti alebo iným nesprávnostiam, ktoré svojou podstatou spočívajú v rovine podústavného práva.

12. Ako však ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcim súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej intepretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom, a to ani vtedy, ak by sa s takým hodnotením ústavný súd celkom nestotožnil.

13. Ústavný súd s opakovane postulovaným princípom sebaobmedzenia svojej vlastnej rozhodovacej činnosti sa v tejto sťažnosti zaoberá len dôvodom, pre ktorý najvyšší súd považoval Zmluvu o zmluve budúcej za neplatnú, teda údajnou neprítomnosťou prejavu vôle kupujúcich (sťažovateľov), že predmet kúpy kupujú bez ohľadu na to, že zmluvu

podpísali, dohodnutú kúpnu cenu predávajúcej zaplatili a predmet kúpy (byt) prevzali už pri podpise Zmluvy o budúcej zmluve. V tejto súvislosti podotýka, že interpretácia zmlúv ako prejavu autonómnej normotvorby účastníkov súkromno-právnych vzťahov je zásadne úlohou všeobecných súdov, to však len potiaľ, pokiaľ všeobecné súdy nerozhodujú v extrémnom rozpore s obsahom súdneho spisu alebo v rozpore s princípom spravodlivosti, či arbitrárne; tento postup by potom bolo možné označiť za svojvôľu, ktorou sa porušuje ústavné právo na zákonný a spravodlivý proces.

14. Interpretácia zmluvných textov je vo svojej základnej podobe do istej miery porovnateľná s výkladom právnych predpisov. Ako spoločný faktor spája výklad zmluvných textov a právnych predpisov hlavne skutočnosť, že obidvoje, t. j. právny predpis aj zmluva, zakladajú právo. Ako v prípade výkladu právneho predpisu, tak aj v prípade zmluvy rovnako platí, že jazykový výklad predstavuje prvotné priblíženie sa k aplikovanej právnej norme. Je východiskom objasnenia a ujasnenia si jej obsahu, zmyslu a účelu.

Interpretácia zmluvy má v porovnaní s interpretáciou zákona celý rad špecifik. Kým tzv. vôľa zákonodarcu je koncepcia teoreticky problematická, lebo zákonodarca v modernej demokratickej spoločnosti nie je individuálnou osobou, ale kolektívnym orgánom, hrá vôľa účastníkov zmluvy pri jej vytváraní a jej interpretácii zásadnú úlohu. Kým v prípade zákonodarcu možno predpokladať, čo sa týka výsledkov jeho činnosti, teda zákona, systematický a koherentný celok právneho predpisu, lebo zákon, rovnako ako iné právne predpisy, sú vytvárané profesionálnymi právnikmi (legislatívcami), v prípade zmlúv (hoci často aj písaných právnikmi) je nutné zohľadniť, že ich autori koherentnej štruktúry, pregmentnej terminológie ani systematického usporiadania často nie sú schopní. Na základe toho právny formalizmus orgánov verejnej moci a nimi vznášané prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody občana vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 ústavy.

15. Poslednej z uvedených úvah zodpovedajú tiež direktívy, ktoré dáva zákonná úprava sudcovi pri výklade zmluvných ustanovení, keď sa jednoznačne stanoví prioritá

skutočnej vôle účastníkov zmluvy nad formálnym prejavom tejto vôle. Aj podľa platného Občianskeho zákonníka právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale hlavne tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak nie je táto vôľa v rozpore s jazykovým prejavom (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

16. Text zmluvy je len prvotným priblížením sa k významu zmluvy, ktorý si chceli jej účastníci svojím konaním stanoviť. Doslovný výklad textu zmluvy môže, ale nemusí byť v súlade s vôľou konajúcich strán. Ak vôľa zmluvných strán smeruje k inému významu a ak sa podarí vôľu účastníkov procesom hodnotenia skutkových a právnych otázok ozrejmiť, má zhodná vôľa účastníkov zmluvy prednosť aj pred doslovným významom textu nimi formulovanej zmluvy. Vôľa je vnútorným stavom konajúcej osoby, ktorý nie je bezprostredne prístupný interpretovi právneho úkonu, a nie je interpretom tohto právneho úkonu poznateľný. Z vonkajších okolností spojených s podpisom a realizáciou zmluvného vzťahu preto treba hľadiť hlavne na vôľu, ako aj na okolnosti spojené s podpisom zmluvy a následné konanie účastníkov po podpise zmluvy.

17. Porušenia ústavou zaručených základných práv sa teda orgán verejnej moci dopustí aj vtedy, ak formalistickým výkladom podústavného práva odoprie autonómnemu prejavu vôle zmluvných strán dôsledky, ktoré zmluvné strany takým prejavom zamýšľali vyvolať vo svojej právnej sfére (porov. napr. nález I. ÚS 243/07).

18. Podľa argumentu krajského súdu obsiahnutého v jeho rozsudku z 15. februára 2006, vyplýva, že *„zo znenia zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 26. 3. 1996, nie je v nej obsiahnutý záväzok kupujúcich – navrhovateľov predmet zmluvy prevziať a záväzok predávajúcej – odporkyne predmet zmluvy odovzdať. Absencia týchto podstatných náležitostí zmluvy spôsobuje neplatnosť zmluvy o budúcej zmluve. Keďže zmluva o budúcej zmluve uzavretá účastníkmi konania nebola uzavretá v súlade s ust. §§ 50a ods. 1 a 588 Obč. zák., nemožno súhlasiť s názorom okresného súdu o platnosti tohto právneho úkonu a dôvodnosti návrhu na začatie konania.“*

Najvyšší súd v súvislosti s tým dodal, že „z obsahu spornej zmluvy vyplýva, že odporkyňa B. B. sa zaväzuje byť č. 2232/53 č. v Ž. predat' kupujúcim K. P. a manž. M. v lehote do 15 dní od zapísania vkladu zmluvy v Správe katastra Ž. (bod II. zmluvy). Ide teda o návrh. Pre uzavretie zmluvy bolo potrebné jeho prijatie kupujúcimi (budúcimi kupujúcimi), teda ich prejav, že predmet kúpy kupujú. Toto prehlásenie musí byť výslovné a musí byť zachytené v písomnej podobe na tej istej listine. V danom prípade nemohlo ísť o prejav vôle urobený mlčky, nemohol byť nahradený ani tým, že zmluvu podpísali, zaplatili dohodnutú kúpnu cenu, a ani tým, že k odovzdaniu a prevzatiu predmetu kúpy došlo už pri podpise zmluvy o budúcej zmluve. Absenciu vôle kupujúcich nemožno odstrániť ani pomocou výkladu, prostredníctvom interpretačného ustanovenia § 35 ods. 2 Obč. zákonníka. Pomocou výkladu vôle nemožno nahradzovať alebo doplňovať vôľu, ktorá nebola prejavená.“

19. Uvedeným konštatovaním všeobecné súdy spochybnili vôbec existenciu Zmluvy o budúcej zmluve, ktorú účastníci podpísali 26. marca 1996. Takýto záver považuje ústavný súd jednak za chybný, pretože Zmluva o budúcej zmluve obsahuje všetky zákonom ustanovené podmienky pre jej platnosť – písomná forma obsahuje záväzok dohodnúť budúcu konečnú kúpnu zmluvu vyjadrený tak, že kupujúci zabezpečia spísanie kúpnej zmluvy (III. bod zmluvy z 26. marca 1996) s vymedzením predmetu prevodu a dohodnutej kúpnej ceny a doby, v ktorej bude kúpna zmluva uzavretá (I. bod zmluvy), jednak za nepresný, keď prejavy účastníkov týkajúce sa uvedených podmienok nemusia byť vôbec na tej istej listine, lebo ešte nejde o zmluvu o prevode nehnuteľnosti (porov. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a obsahom Zmluvy o budúcej zmluve je záväzok zmluvných strán uzavrieť budúcu kúpnu zmluvu do obdobia, keď už predávajúci bude vlastníkom bytu (body I a II zmluvy) a kupujúci (sťažovatelia) predložia kúpnu zmluvu na podpis, a hlavne za neprípustný formalizmus, ktorý kladie nerealistické nároky na laikov pri písaní a uzatváraní právnych úkonov. Formalizmus všeobecných súdov spočívajúci len vo výklade zmluvného textu z neho samotného bez ohľadu na účel úkonu spočívajúci vo vôle účastníkov zmluvného vzťahu uplatnený pri výklade právneho úkonu jednotlivca zo svojej vlastnej iniciatívy („zistenú vadu účastník vôbec nenamietal v odvolací proti rozsudku okresného súdu) treba odmietnuť.

20. Ďalším základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.

21. S ohľadom na to, že všeobecné súdy svojimi rozhodnutiami porušili práva a slobody sťažovateľov vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosti vyhovel, vyslovil porušenie uvedených práv, rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 56 ods. 1, 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde.

22. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. A. Š. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a napísanie a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, t. j. 2 970 Sk za jeden úkon právnej služby a 2 x 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky), v celkovej sume 6 296 Sk, ktorú uhradí najvyšší súd na účet právneho zástupcu sťažovateľov v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2008